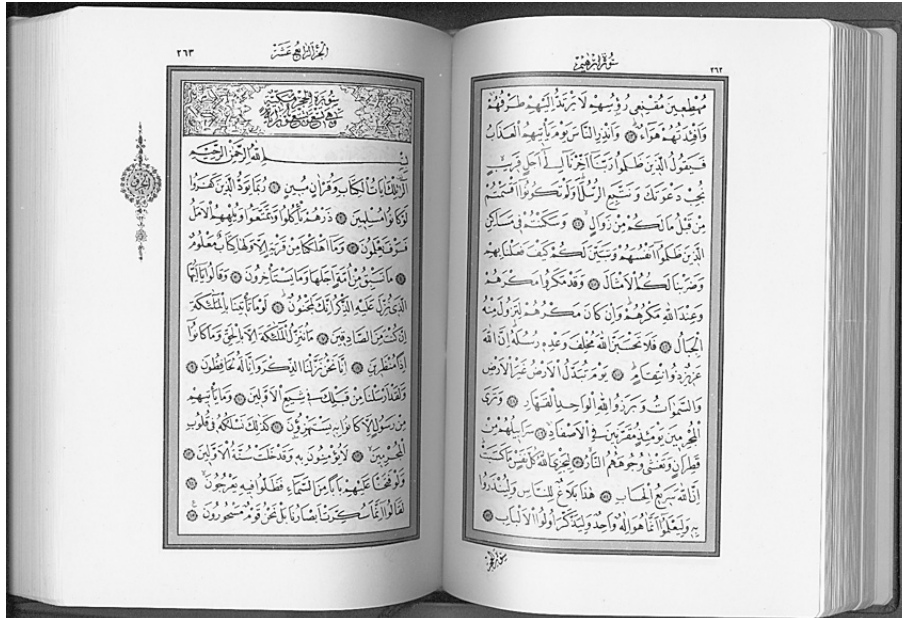

Koranen

Mitt svenska exemplar blev översatt 1917 av professor K. V. Zetterstéen och innehåller utöver översättningen drygt 140 sidor expertkommentarer och historik.

Samtliga kapitel inleds med:

"I Guds, den barmhärtige Förbarmarens namn!"

Efter 114 kapitel sitter den meningen fast i huvudet som den berömda klisterlappen på fingret.

Det inledande kapitlet är en bön på sju rader.

Det andra kapitlet börjar (utöver ovanstående inledning) med:

"Detta är skriften, det råder intet tvivel om den, en vägledning för de gudfruktiga."

Här anges tonen direkt. Det handlar inte om att veta eller ifrågasätta. Vad Muhammed säger är sant. Odiskutabelt! Den som utövar källkritik är inte gudfruktig. Icke gudfruktig blir snart synonymt med otrogen och för de otrogna väntar fasansfulla straff.

De allra flesta kapitlen uppfattar jag som predikningar av Muhammed. Ämnena är hämtade från Bibelns båda testamenten, men ännu mer från Muhammeds egna uppenbarelser och instruktioner från Gud. Det är ett ständigt moraliserande om, hur man ska vara för att vara rättrogen. De få som lyckas ända fram till döden ska få uppleva den eviga lyckan i en trädgård med flera bäckar, en del innehållande vatten, andra mjölk. De blir då klädda i sidenkläder och får armband av guld och

pärlor. Alla andra placeras i helvetet, där de får smaka på straffet att i evig tid stekas över öppen eld och få släcka törsten med kokande vatten. Något mellanting gives ej. Det finns ingen straffskala, bara de två ytterligheterna himmel och helvete.

Vad sägs om följande deklARATION i 2:5-6 (som utläses kapitel 2, verserna 5-6):
*”För dem, som är otrogna, är det förvisso likgiltigt, om du varnar dem eller icke; de tro icke.
Gud har förseglat deras hjärtan och öron, och över deras ögon är ett täckelse; ja, dem väntar ett förskräckligt straff.”*

Vi känner igen Gud från Gamla Testamentet.

I 4:53 får vi veta, att det är en allvarlig synd att uppdikta lögn om Gud. Tänk så behändigt! Det uttalande ger muhammedanerna rätten att straffa var och en som uttrycker Gudsvivel eller undran. Snart kan man väl säga, ”Tro på Koranen eller dö!” Faktiskt är det så idag, att om du är muslim och vill lämna islam, så riskerar du dödsstraff. Detta har berättats för mig av en rättroende från Sudan.

I 4:76 läser jag:
”Den, som strider för Guds sak och stupar eller segrar, skola vi giva stor lön.”
Därmed är lyckan gjord, om jag blir självmordsbombare eller dödspilot, så länge dödandet riktas mot otrogna.

Budskapet förstärks i 4:93:
... era fiender som ej underkastar sig, ”så gripen dem och döden dem, varhelst I påträffan dem, ty över dessa hava vi givit eder öppen fullmakt.”

I 4:156 och 4:169 omtalas, att Jesus inte dog på korset. Dessutom är han ”bara” en stor profet och absolut inte Guds son, för det hade givit honom gudomlig status och det finns bara en gud!

Innan bönen ska man rengöra sig. Ett par exempel på när rengöring behövs är *”... eller någon av eder kommer från avträdet eller I haft beröring med kvinnor ...”*
Kvinnor jämställs alltså ur en synvinkel med ett avträde. (5:9)

Nu kommer ett avsnitt, som jag vill fokusera extra på. I 5:37 står det:
”Deras lön, som bekämpa Gud och hans apostel och anstifta ofärd på jorden, varder blott, att de dödas eller korsfästas, eller att deras händer och fötter avhuggas korsvis, eller att de förvisas ur landet. Detta varder deras skam i detta livet, och i det tillkommande väntar dem ett förskräckligt straff,”

”Gud och hans apostel”: Det är lika illa att göra något dumt mot Muhammed som mot Gud. Så säger Muhammed på många ställen i Koranen.

Vidare ser vi, att straffen är grymma – korsfästning och stympning. I nästa liv väntar grillen som aldrig slocknar.

Eller jämför med ganska ruggiga 6:45:
”Och så utrotades de, som gjorde orätt, till sista man; ja, lov och pris hör Gud

till, all världens herre!" "

I 8:1 ska Gud återigen dela med sig till aposteln (Muhammed):

"... Krigsbytena tillhöra Gud och aposteln ...".

I 8:52 straffar änglar otrogna brutalt:

"Smaken helvetesbrandens pina!".

I 8:66 står den långt ifrån fredliga uppmaningen:

"Profet, uppmuntra de rättrogna till strid!"

I 8:68 framkommer följande krav på en profet:

"Det tillkommer ej en profet att taga fångar, förrän han anställt ett blodbad på jorden ..."

I föregående citat gällde det att döda och slakta människor. Framme i 8:70, ska man njuta av rovet och inse Guds barmhärtighet:

"Så njuten nu av vad I fått som byte, för så vitt det är tillåtet och gott, och frukten Gud! Gud är förvisso överseende och barmhärtig."

I 9:64 tillkännages ett grymt disciplinstraff:

"... den, som sätter sig upp emot Gud och hans apostel, har helvetets eld att vänta för att där evinnerligen förbliva ..."

14:19 – 20 är riktigt äckligt:

"... och han ska läskas med vatten, blandat med var, Som han skall försöka att svälja, men han får knappast ner det, ..."

Vill du veta, hur en ängel blev Satan? Det beskrivs på ett flertal ställen i Koranen. Mitt val blir 15:28-35:

"28 Än när din Herre sade till änglarna: 'Jag vill förvisso skapa en mänsklig varelse av svart, bildbar lera.

29 Och när jag fullbordat honom och inblåst min ande i honom, så fallen ned i tillbedjan för honom!'

30 Så föllo änglarna allesamman ned

31 Utom Iblis; han vägrade att följa med dem, som föllo ned.

32 Gud sade: 'Vad fattas dig, Iblis, eftersom du ej följer med dem, som falla ned?'

33 Han svarade: 'Jag kan ej förmå mig att falla ned för en mänsklig varelse, som du skapat av svart, bildbar lera.'

34 Då sade Gud: 'Ut med dig härifrån, ty du är värd att stenas,

35 Och förbannelsen skall förvisso vila över dig till domedag.'

Denna, som jag tycker, ganska moderata olydnad mot Gud från Iblis sida resulterade omedelbart i hot om stening (en kvalfylld död), varefter Iblis kastades ut ur himlen med en tung förbannelse över sig. Se där samma gud som i Gamla Testamentet slängde ut Adam och Eva ur Edens lustgård. Nu vet vi, att det var Gud, som skapade Satan och att det därmed också är Gud som införde synden, ondskan och helvetet (Satans avstyckade framtidsrevir). Det är rätt intressant, att begreppet stening fanns, redan när den första människan skapades. Ännu en

innovation av Gud! För att inte nämna ”domedagen”. Tänk att Gud hade den i tankarna, redan när han skapade den första människan. Han förutsåg synden, visste att den ingick i skapelsepaketet.

Nu lite om Muhammed (meddelat av honom själv).

I 33:21 upplyses vi:

”... *I Guds apostel haven I nu fått ett härligt föredöme ...*”

I 33:40 tror jag, att han frikänner sig från en rad utomäktenskapliga barn:

”*Muhammed är ej fader till någon av edra män, utan Guds apostel och profeternas insegel; ja, Gud är allvetande.*”

Muhammed, som levde mellan åren 570 och 632, alltså ett drygt halvt årtusende efter Jesus, var en krigisk erövrare med många liv på sitt samvete. När han trasslade till det för sig, fick han genast lämpliga uppenbarelser som skyddade honom. Ett exempel:

Vid en belägring högg han ned några palmer. Sådant gjorde man bara inte i ökenfolkens värld, för palmen var livsviktig för befolkningen. För att dämpa missnöjet hos de egna krigarna fick han genast den uppenbarelse, som anges i 59:5:

”*Om ni huggit ned några palmer eller lämnat dem kvar på sina rötter, har detta skett på Guds tillskyndan och för att han skulle låta de ogudaktiga komma på skam.*”

Alltså: Det var Gud, inte Muhammed, som ville få palmerna nedhuggna för att fienden skulle drabbas därav. Och vem vågar ha negativa synpunkter på Guds vilja? Straffet för det är som bekant evig förbränning. Förklaringen kommer inte från mig utan från Koranen-översättaren (K. V. Zetterstéen) i hans inledning ”Om Muhammeds person och liv”.

Slutord om Koranen

Jag har givit några korta blänkare. Det finns massor att diskutera närmare om Koranen, men för min del uppfattar jag denna bok av Muhammed som en arabisk utvidgning av Bibeln och en ytterligare polarisering mellan gott och ont jämfört med Nya Testamentet.

Oftast är jag- eller viformen (den som berättar/predikar) Muhammed själv, men ibland är det Gud. Det hoppas ganska friskt mellan dem.

Högst upp i maktpyramiden sitter Gud. Han måste ständigt bekräftas. Alla ska vara underdåniga och lydiga. All konkurrens om toppplatsen, hur obetydlig den än må vara (exklusive Muhammed förstås), slås ned med järnhand.

Gud prisas av Muhammed för sina fantastiska egenskaper – allvetande, barmhärtig, allseende, förlåtande och så vidare. Men han är också väldig i sina bestraffningar. Ännu mer än i Bibeln.